

ВОРНИЦА

Първият брой на вестника е отпечатан в Цариград на 2.1.1876 г.

Година 138 • януари 2014 • брой 1 • 0,30 лв. • Най-старият български седмичник

Нека... не преставаме
да се събираме заедно...
а да се увещаваме един
друг, и толкова повече,
колкото виждате,
че денят приближава.

Евреи 10:25

На 25 декември 1747 г. Джон Уесли призовава християните методисти да подновят своя завет с Бога. Първото такова богослужение се състои на 11.08.1755 г., а самият богослужебен текст се издава през 1780 г. В първоначалния си вариант той бил използван близо 100 години. Впоследствие в него се нанасят промени, които разширяват участието на църковните членове.

В какво се заключава смисълът на това специално богослужение за подновяване на завета с Бога, на което методистката традиция толкова много държи?

Всички ние сме повикани за живот в Христос, който благодарение на Неговата жертва е освободен от греха и посветен на Бога. В този живот влизаме като участници в Новия Завет, чийто посредник е нашият Господ Исус Христос. Той го е запечатал със Своята кръв, за да остане в сила завинаги.

От едната страна на този Завет стои обещанието на Бога, че ще изпълни в нас и чрез нас всичко, което ни е обещал в Исус Христос, Който е началото и краят на нашата вяра. Ние сме сигурни, че Неговите обещания се отнасят за нас, тъй като всекидневното изпитваме добротата и верността на Бога.

От другата страна на Завета стои нашето задължение да живеем вече не за себе си, а за Него. Той ни обича и се е предал за нас. Повикал ни е да Му служим, за да се изпълни намерението на Неговото идване.

При различни възможности ние подновяваме Завета на предаността си, особено когато се събираме за участие в тайнството на Господнята вечеря.

В последното за отминаващата година богослужение или в първото богослужение от новата година християните методисти се събират специално, за да направят искрена равностметка на своето служение пред Бога; за да изповядат греховете си; и за да потвърдят решимост да Му служат с дух и истина, посвещавайки без остатък себе си. Като си спомнят Божията милост и надеждата, към която са призвани, те се изпитват в светлината на Неговия Дух, за да открият с какво са съгрешавали във вярата и делата си.

Богослужебният текст за подновяване на завета с Бога включва пет ясно обособени части.

Първата част представлява изповед на вярата, която се разгръща върху основната истина на християнството – за единството и троичността на Бога. В нея участващите изповядват Бог Отец като свой любящ Творец и Промислител; Господ Исус Христос като свой Спасител, чрез Когото имат достъп до небесното Царство; и Святия Дух, чрез Когото са се родили за нов живот в Божието семейство и са станали членове на Христовото тяло.

Подновяване на завета с Бога

Втората част дава израз на благодарността към Бога като извор на всички добрини в живота. Участващите благодарят за Божията милост и любов, които ги придружават през всички дни на земното им съществуване; за Божията предварителна благодат, която е пробудила в тях глед за Бога; за спасението чрез Христос; за призиването и свидетелското служение, което имат като членове на Христовата Църква. Благодарност се отправя и за Божията непрестанна грижа в моментите на беда и съмнение, както и за пълнотата на Божието търпение към нас в дните на колебание и отстъпление.

Третата част представлява изповед на греховете. В светлината на Божията милост и вяроност участниците изпитват себе си и покорно признават греховете си. Изповядват бедността на служението си и егоизма на молитвите си, както и своето непостоянство и неверие, недостатъчното почитане на общението и тайнствата, нерешителното свидетелство за Христос, лицемерието, пропиляването на подареното време и дарби. Краят на третата част представлява обръщение към Бога, за да бъде измолена Неговата прошка. То е израз на съзнанието, че участващите

в богослужението действително не са били на висотата на призиването си и имат нужда от Божията действена подкрепа, за да продължат пътя си.

В четвъртата част вярващите дават съзнателен и свободен израз както на убеждението, че не принадлежат на себе си, а на Бога, така и на произтичащата от това убеждение готовност за съпричастност в Божия премилостив Завет, като с послушание и любов се обвързват да търсят и вършат Божията съвършена воля. В края на четвъртата част те се молят Бог да потвърди в небесата тяхната преданост към Него така, както те са сторили това на земята.

Петата част представлява заключително славословие, в което се припомня и се изпълнява неотклонната длъжност на всички християни да отдават слава и благодарност на всемогъщия и вечен Бог.

Краткият анализ на богослужебния текст показва, че към участие в подновяване на Завета с Бога могат да пристъпят всички, които признават съществуването на такъв Завет, по силата на който вярващият в Христовото изкупително дело получава прощение на греховете си и спасение за вечен живот. В същото време участниците трябва да съзнават отговорността, която поемат чрез публичното потвърждаване на решимостта да следват Христос, носейки кръста на своето служение.

Всеки вярващ има необходимост и възможност да прецени как е служил на Бога през изминалата година и какво има да промени в служението си, за да съответства с Божията воля. Църквата също има нужда от такава преценка, от припомняне и потвърждаване на целта и отговорността на мисията ѝ.

Методистката църква извършва това при богослуженията през цялата година, но в нейната традиция има едно богослужение с особено предназначение. То се провежда в края на старата или в началото на новата година. На него всички църковни членове, съзнавайки значението на Новия Завет между тях и Бога, отново заявяват, че желаят да Му се предадат и да изпълняват Неговата съвършена воля.

Даниел ТОПАЛСКИ

Инвестицията на църквата

Изключително интересно завършва тази песен на възкачванията, записана в Словото като Псалом 127.

Това е типично сравнение, характерно за еврейската поезия. Интересно е, че тук децата са оприличени на стрелите на воюващия, а домът, пълен с тях – на калъф (колчан или тул) за стрели. Такъв калъф обикновено се закачва до седлото на язедия стрелец или на гърба на стрелеца-пехотинец в древността. Накратко казано, колчанът стои на удобно място за употреба, за да се зарежда удобно лъкът. Оказва се, че нашите оръжия в духовната война срещу Сатана са не само молитвата, Божието Слово и поклонението, но също така и децата ни.

Защо е така? Първия отговор намираме отново в Малахия 2:15: „Не направя ли Той двамата един човек, ако и да имаше още от духа на живота? И защо един? За да очаква набожно потомство.”

Една от главните цели на семейството е да възпитава и отглежда бо-

гобоязливо поколение.

Децата, които са повярвали в Христос от ранна възраст, са най-сигурната инвестиция за следващото поколение на църквата. Често говорим колко важно е благовестието, ала важна инвестиция за църквата е и възпитанието на посветено потомство.

Всяко едно дете, възпитано във вярата и лично познало Спасителя още от детските си години, всъщност е поредната стрела, изстреляна срещу царството на мрака.

Неслучайно Писанието сериозно ни предупреждава колко важно е децата да бъдат възпитавани прилежно в истините на Божието Слово. В Притчи 22:6 четем: „Възпитавай детето отрано в подходящия за него път и то не ще се отклони от него, дори когато остарее.” Това е заповед с обещание.

Продължава на РВ стр.

Душевадецът отново на работа

Драги ми Горчилко,

Разбирам, че след онзи твой ужасен провал, който ни остави гладни, позволявайки на една душа да се измъкне, ти е поверен нов пациент. Не че може да се очаква друго при днешното състояние на Колежа за млади изкустители. Надявам се все пак превъзпитанието да те е убедило, че е изцяло в твой интерес това да не се повтаря.

Искаш от мен съвет за променената обстановка на земята. Вярно е, че от последните ти подвизи измина доста време и нещата съвсем не

са същите. Все пак нашите директиви би трябвало да са достатъчно ясни дори и за теб.

Предполагам, че си слушал лекцията на Всичкомраз миналата седмица, в която той подробно разяснява нещата. Първокласна работа. Всичките унижаеми нисочества и пъклени омерзничества клатеха доволно глави, а техният гладен вой и звучни примлясквания в очакване на зрещата богата реколта можеха да се чуят даже в най-ниските кръгове на долното ни отечество.

Продължава на 2 стр.

С такъв ръкопис може да се сдобие всеки,
който е разбрал как става това.
Но злонамерени или раздразнителни хора,
които биха го използвали по неподходящ начин,
няма да го научат от мен...
Съветвам читателите да помнят, че дяволът е лъжец.
Не всичко, което Душевадецът казва,
трябва да се приема за чиста монета,
даже и от неговата собствена гледна точка.
– К. С. Луис –

Душевадецът отново на работа

Продължение от 1 стр.

И дори самодоволното бръщолевене на ректора Поплювец не можа да ми развали настроението.

Както съм ти казвал и преди, въпреки безбройните опити на изследователския ни отдел до този момент не сме били в състояние да създадем нищо ново. За да ни влезе нещо в работа, се налага първо да изопачим някое творение на Врага.

Но точно тук на помощ идва нашата дяволска изобретателност. Благодарение на нея през последното десетилетие няколко млади, креативни двуноги начело с прословутия Зуки (дано го видим настанен на сигурно място в дома на нашия долен отец) сложиха в ръцете ни едно ново оръжие, което до този момент дава отлични резултати.

Ако новият ти пациент притежава необходимите възраст и наклонности, постарай се да не му позволяваш да излиза често от т. нар. *социални мрежи*. Въпреки че вършехме чудесна работа и в блоговете и по форумите, все пак там от време на време можеше да се намери и нещо по-смислено, докато в ограниченото *face-пространство* това на практика е почти невъзможно.

Не се притеснявай от лекотата за препращане към други източници. Погрижили сме се така да обработим новото поколение, че ако текстът е по-дълъг от 15 реда, никой няма да направи дори усилие да го прочете. Така че остави го безопасно да виси в нищото, да занемарява личните си контакти, наричайки това „истинско общуване“, да си пилее безсмислено времето и да краде от работата си, за

да може порядъчно да оглупее. Всичко това е изцяло в наша полза.

Ако пациентът ти е християнин, може да използваш с дори още по-голям успех „християнските“ виртуални групи. Не само че в тях оглупяването може да се осъществи още по-успешно, като го оставиш по цял ден на воля да *шерва* картинки, да *лайква* мнения или да пуска стихчета без всякакво по-дълбоко от чистото емоционално намерение да ги при-

ложи на практика, но ние сме се погрижили да зададем и необходимото присъствие и тон в тях. Наблюденията ни показват, че когато животните не виждат кой стои срещу тях, и особено когато пишат скрити зад „ник“, голяма част от лицемерните им задръжки падат и става много по-лесно да изкараш най-лошото от тях.

Така че, дерзай, Горчилко!

Полетата са побелели от плод, жетвата е изобилна, а ти си призован да бъдеш или плодоносен работник, или вкусна хапка...

Оставам твой все по-любящ чичо,
Душевадеца

Бележка на редакцията:

Горният текст е оригинално авторско продължение на книгата на К. С. Луис „Писмата на душевадеца“, написано от Радостин Марчев.

Речник на някои понятия от Интернет-жаргона:

- * *шервам* – споделям
- * *лайквам* – гласувам с одобрение
- * *ник* – псевдоним

Дългият парламент и Уестминстърският съвет

След смъртта на крал Джеймс през 1625 г. тронът на Англия се заема от сина му Чарлз I. Конфликтът му с пуританите се изостря до крайност. Неприемлив за тях се оказва бракът му с принцесата с католически убеждения Анриет Мари, сестра на френския крал Луи XIII.

Новият крал повтаря грешките на баща си и управлява страната без парламент 11 години. Пуританите са подложени на дискриминация, тежки глоби и открити гонения, свързани с телесни наказания: рязане на уши и жигосване по бузите с инициалите *SL* (*Seditious Libeller* – „противодържавен клеветник“). Чарлз, който по титла е крал и на Шотландия, се намесва в делата на местната Пресвитерианска църква, като налага Всеобщия молитвеник на Англиканската църква. Шотландците подготвят референдум против тази мярка, организират военни отряди и нападат Англия.

Кралят е принуден да търси средства за война. За тази цел през есента на 1640 г. свиква станалия известен като *Дългият парламент*. Пуританите, които са мнозинство в него, осъждат и екзекутират изцапаните с кръв съветници на краля, анулират решения на съдилищата и овладяват финансите. Прокарват нов закон, според който единствено Парламентът има правото да се саморазпуска.

Дългият парламент излиза с т.нар. „Голяма реконструкция“ – обвинителен документ от 150 точки, в които се изброяват всички злоупотреби в държавата и църквата, зависимостта от чужди сили (на папистите) заради управлението на Чарлз I.

На 22 август 1642 г. кралят обявява война на представителите на Парламента в Лондон. Военните действия се развиват с известни прекъсвания между лятото на 1642 и края на 1648 г. Този период е известен като *Гражданската война*. В тази обстановка Парламентът прави редица преобразувания. Издава указ, който постановява, че оттук нататък неговите решения имат законодателна сила дори и без одобрението на краля. Създава собствени сили за охрана.

Една от първите цели на Парламента е да привлече на своя страна Шотландия. За съветници в английския парламент са поканени осем представители на шотландската църква. По това време в Шотландия вече е в сила конституция, наречена „Завет“ под библейско влияние. Тя е форма на обществен договор, сключен пред Бога. През 1643 г. в Англия се одобрява подобен конституционен документ, наречен *Гържествена лига и Завет*.

Съдът срещу Чарлз I през 1649 г. / изображение: Hulton Archive/Getty

През същата година в Уестминстърското абатство в Лондон се свиква *Уестминстърски съвет* на духовници и богослови. Възлага им се да изработят нова изповед на вяра и правила на управление. Състои се от 121 свещенослужители и 30 миряни, сред които Уилям Еймс от Кеймбридж, Томас Гудуин от Оксфорд и Самуел Рътърфорд от Шотландия.

Парламентът отменя епископалната система и въвежда пресвитериански модел на управление. През 1645 г. се издава *Наръчник с наставления за богослуженията* с пресвитериански характер. Той е приет и от Английския, и от Шотландския парламент.

Най-важният документ, който през 1646 г. издава съветът (одобрен от Парламента през 1648 г.), е

БЕЛЕЖКИ ЗА РЕФОРМАЦИЯТА

Уестминстърската изповед на вяра с 33 глави. Тя отразява основните пресвитериански и калвинистични доктринални принципи и тези за управление на Църквата. През 1648 г. държавната църква се преобразува по калвинистичен пресвитериански модел. Животът на английската нация се разглежда в светлината на Заветното богословие. Уестминстърският съвет издава и две ръководства за обучение: *Подробен катехизис* за възрастни вярващи и *Кратък катехизис* – за обучението на децата.

Годината 1649 е паметна за историята на Англия. Крал Чарлз I е арестуван, осъден на смърт и екзекутиран на 30 януари. Това е пръв случай на подобна

присъда над крал, което оставя дълбоки следи в паметта на европейските народи.

На 19 май Англия се провъзгласява за парламентарна република под управлението на Държавен съвет. Камарата на общините издава закон за забрана на монархията. Но в хода на своята дейност новите управляващи не отчитат необходимостта от поддръжане на армията. Някои парламентаристи изневеряват на пуританската си решимост за праведен живот и се увличат от съблазните на властта, трупайки непочтени богатства.

Населението не е удовлетворено от икономическата политика и Парламентът загубва народната подкрепа. Това довежда до неговото сваляне с военен преврат на 20 април 1653 г. под ръководството на Оливър Кромуел. След смъртта на Кромуел през 1658 г. дейността на Дългия парламент се възстановява до 1660 г. Тогава се правят избори за нов законодателен орган, останал в историята като *Парламент на съгласието*.

Въпреки допуснатите слабости не трябва да се пренебрегват онези решения и реформи на Дългия парламент, които довеждат до утвърждаване на Реформацията в Англия и напредъка в нейния обществен живот. Дългият парламент изработва образци на демократично управление, които светът не е виждал дотогава и чийто пример ще се следва и от други страни – като младата държава на Американските щати.

Данаил ИГНАТОВ

Младежки конгрес Mission-Net

Тридесет и пет младежи от различни евангелски църкви у нас бяха българските представители на поредния Трети международен младежки конгрес *Mission-Net*. Събитието се проведе в южногерманския град Офенбург между 28 декември и 1 януари.

Наследник на някогашните конференции *ТЕМА*, днес *Mission-Net* се организира под егидата на Европейския евангелски алианс с намерение-

то да вдъхновява младото поколение на континента да развива мисионерско съзнание. Този път участниците бяха 2800 младежи.

На събитието по традиция се излагат щандове на мисионерски сдружения от цял свят. Тяхната цел е да запознаят всеки от участниците с подробности за служението си. Всяка държава, изпратила участници, има въз-

можност да представи и национален щанд, представящ нейните културни и географски забележителности.

След завръщането си у дома българските делегати се молят за насоки от Бога по какъв начин най-добре могат

да приложат наученото. Тяхното желание е да бъдат истински полезни за изграждането на Христовото царство у нас. Нека Бог да благослови това посвещение и да го претвори в действителност за слава на името си!

Влади РАЙЧИНОВ

Инвестицията на църквата

Продължение от 1 сеп.

Досега никъде и никъга не съм виждал човек, излязъл от рани в Божията Служба, който да се е оплаквал от него на старини. Няма и да надим, защото всички си знаат, както ни се обещава в Светлото Писание, тук до века.

Комити по-просто е гината, типична по-лесно ще се свие и оформи сърцът, а след излизането му в света ще стане по-дърз. Така стои въпросът и с децата, което се више, децата е още тиран. Напротив казано, майката по-неизкъпата ще е някаква на един човек, която от дете е научен да е правата. Майката по-трудно е такава човек да бъде разколебан и да бъдат събрани неговите, по-късно още от равна детска възраст.

Така започва в живота на Божия ангел още от дълбока древност. Във Второзаконие 6:6-7 четем: „Тези думи, които ти казвам днес, нека бъдат в сърцето ти. На тях да учиш прилежно чадата си и да тях да говориш, когато седнеш в дома си, когато ходиш по пътя, когато легнеш и когато станеш.“

Забележете, че удареният тук е в прилепното обучение на децата в Божията служба. Този процес започва в семейството. Неделното учение е само една от малка част от това възпитание. Не трябва, че не е казано, но изключително роля за постигане на желания ефект играе семейното обучение. За това определени се констатира последици.

Също така, при едно съживяване първото трябва да създаде възможно повече християнски детски градини и училища, за да се освободят децата от влиянието на атеистичната среда. Но това не бива било възможност, ако основата не е поставена в семейството. Ето защо трябва да живеем не само да имаме първене възпитаници думи, но и цели семейства, възпитаници се на Бога.

В Новия Завет апостол Павел пише една добре известна поговорка за истински добро възпитание в Божия път: „Най-ценно ми е да те имам нелицеприорна порка, която първо се извършва в баба ти Леода и в майка ти Веникия, а когато съм уверен, и в тебе“ (II Тим. 1:5). Тези думи е псалм на добро бабейско възпитание от баба му и от майка му.

Така става ясно, че като родители ние носим отговорност за душите на израствалите. Поради тази причина законът на благоден се отнася и за тях. Цялото израило семейство мисля над него. Ето защо казва и обещанието от Деянито 16:31: „Повярвай в Господ Исус Христос, и ще се спасиш, ти и децата ти.“

Нека Бог да ни помогне да живеем да възпитавме децата си така, че да спазват отрано Божията преданост – Христос. Както нещото по-късно израило, родени в пустинята, навлизат в Ханаан и нанасят съкрушителен удар над местните египетски царства, така нека и ние с възпитанието на един ниво и всички поколения от израило да нанесем първия съкрушителен удар на сатанинското царство с перфектната за утрешния ден – в следващото поколение.

Патриарх е, когато израилителите израило живеят така, когато не ги интересува какво ще стане в бъдеще. Напротив, трябва да се инвестира за поколения напред. Заплаха благославеността на този, който обича Бога, са с живи поколения след тях.

Да оставим тайна дига в следващото поколение! Ето към това ни призовава Бог днес.

Ангел ТИХЧЕР

Кой стои зад името Ирод?

Често се чува, че Ирод е бил римски управител в Палестина, който бил изключително жесток човек.

Ирод е бил цар на Иудея, който бил римски управител в Палестина. Той бил изключително жесток човек, който бил изключително жесток човек, който бил изключително жесток човек.

Ирод бил римски управител в Палестина, който бил изключително жесток човек, който бил изключително жесток човек, който бил изключително жесток човек.

Ирод бил римски управител в Палестина, който бил изключително жесток човек, който бил изключително жесток човек, който бил изключително жесток човек.

Ирод бил римски управител в Палестина, който бил изключително жесток човек, който бил изключително жесток човек, който бил изключително жесток човек.

Ирод бил римски управител в Палестина, който бил изключително жесток човек, който бил изключително жесток човек, който бил изключително жесток човек.

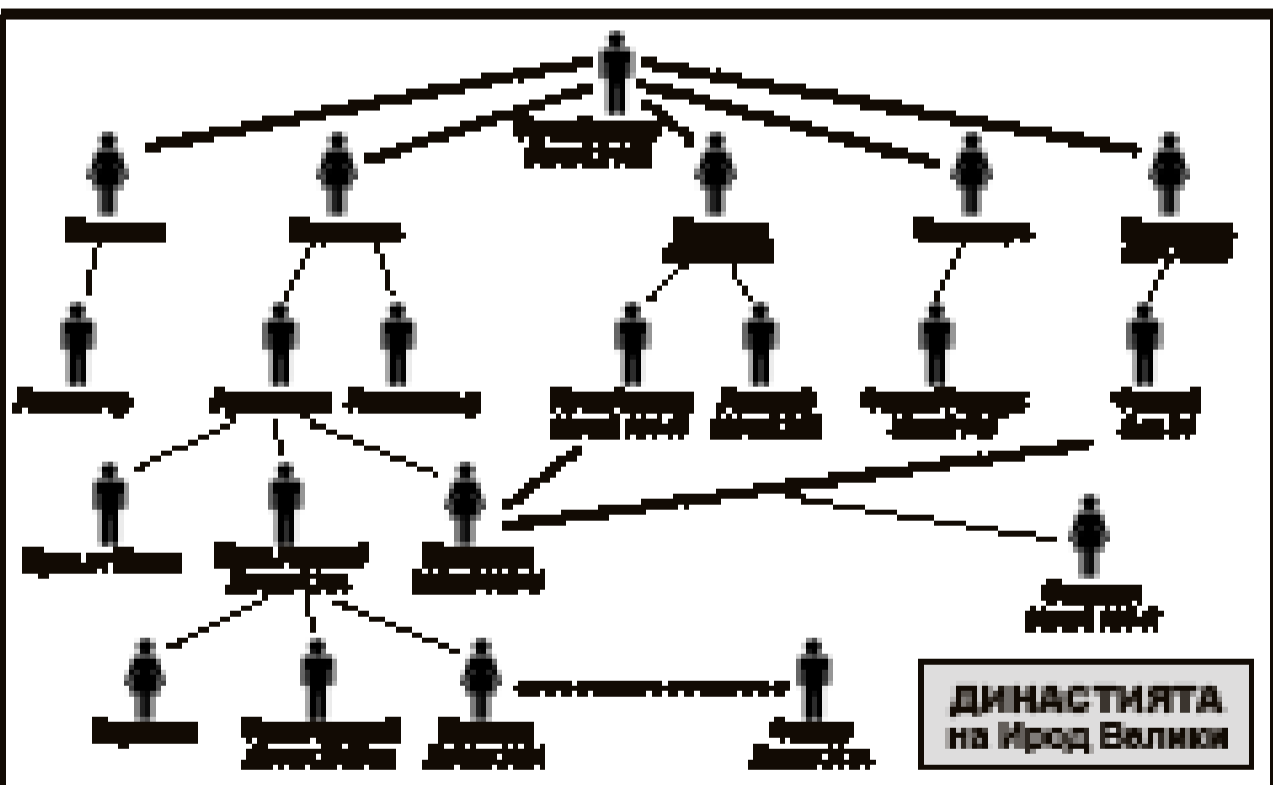
Ирод бил римски управител в Палестина, който бил изключително жесток човек, който бил изключително жесток човек, който бил изключително жесток човек.

Ирод бил римски управител в Палестина, който бил изключително жесток човек, който бил изключително жесток човек, който бил изключително жесток човек.

Ирод Велики бил римски управител в Палестина, който бил изключително жесток човек, който бил изключително жесток човек, който бил изключително жесток човек.

Ирод Велики бил римски управител в Палестина, който бил изключително жесток човек, който бил изключително жесток човек, който бил изключително жесток човек.

Добро е да се знае за наследниците на Ирод Велики:

1. След смъртта на Ирод Велики в Палестина се установил римски управител. Завладели в Палестина.
2. Ирод Велики след смъртта си оставил три сина: Ирод Антипа, Ирод Архелаус и Ирод Филипа. Ирод Антипа бил римски управител в Галилея и Трапезунд, Ирод Архелаус бил римски управител в Иудея, Самария и Идумея, а Ирод Филипа бил римски управител в Трапезунд.
3. Ирод Антипа II, син на Ирод Антипа, бил римски управител в Галилея и Трапезунд, който бил изключително жесток човек, който бил изключително жесток човек, който бил изключително жесток човек.

Ирод Велики бил римски управител в Палестина, който бил изключително жесток човек, който бил изключително жесток човек, който бил изключително жесток човек.

Ирод Велики бил римски управител в Палестина, който бил изключително жесток човек, който бил изключително жесток човек, който бил изключително жесток човек.

Ирод Велики бил римски управител в Палестина, който бил изключително жесток човек, който бил изключително жесток човек, който бил изключително жесток човек.

ЗА ВАС ЖЕНИ

ЗАБРАВЯМ ЗАДНОТО

Забравянето е лошо нещо.

Ако забравяме, трудно ще изпълняваме всекидневните си задължения. Ако нямаме памет, ще изгубим цялата информация, която сме придобили от образованието, практиката, житейския опит. Амнезията е тежко заболяване. Не знаеш кой си; не можеш да работиш професията си, за която си се подготвял години; не можеш да разпознаваш близките си, любимия, съпруга. Каквото и да притежаваш, на практика то не ти принадлежи, сякаш е чуждо. А как ще го управляваш, като си на нивото на едно бебе, което не знае нищо?

Паметта е безкрайно ценен дар от Бога. Благодарение на нея животът ни се усъвършенства.

На всички читателки на в. „Зорница“ честитим новата 2014 г. с пожелание за физическо и духовно здраве и изобилно Божие благословение. Девизът за новата година ще бъде: **Като забравям задното и се простирам към предното, впускам се към прицелната точка** (Фил. 3:13-14).

Науката стъпва на постигнатите резултати и продължава напред. Какво би станало, ако откритията се забравяха? Все ще се започва отначало и ще се откриват все едни и същи неща.

Апостол Павел пише: „Забравям задното.“ Какви са нещата, които забравя той? Добрините, милостите и благословенията на Бога? Любовта и грижата Му? Спасението и вечния живот? Не.

Бог помни едни неща и забравя други.
Какво помни Бог? Помни Своите чада, помни наскърбените (Пс. 9:12) и нуждаещите се (Пс. 9:18). Помни и обещанията си (II Петър 3:9).

Какво забравя Бог? Забравя греховете и беззаконията на всички, които са сключили нов завет с Него (Евр. 8:12). Няма да помни престъпленията на покаялия се беззаконник (Ез. 18:22) и ще ги хвърли „в морските дълбини“ (Мих. 7:19).

Ние също следва да забравяме едни неща, като в същото време трябва да помним други.

Какво следва да помним ние? Най-важното, което трябва да помним през тази година, е Божията жертва и цената, която Исус е платил на Кръста. Да помним Божието Слово, което ни учи как да живеем. Да помним задълженията си към Бога и към околните. Бог „възложи на нас посланието на примирението“ (II Кор. 5:19). Да помним добрите си решения и обещанията, които даваме. Да помним и че винаги и за всичко трябва да прощаваме!

ХРИСТИЯНСКИ ХАРАКТЕР

Какво да забравяме? Нека да забравяме горчилките, обидите, лошите неща, които някой ни е причинил. Да обръщаме гръб на старото греховно естество, което постоянно напират да се проявява. Да забравяме стария начин на живот, като мислим вече не за земното, а за небесното. Да се отърсваме от вината за старите грешки. След като сме ги изповядали пред Бога и Той ни е простил, трябва и ние да си простим и да ги забравим. Да не позволяваме вината от тях да ни завладява и обезсилва.

Нека внимаваме какво забравяме и какво помним. Да не разменяме местата им! Апостол Павел казва, че след като е забравил задното, се простира напред. Впуска се към прицелната точка.

Трябва да помним успехите си, но и да не се осланяме на тях. Миналото е било за тогава. Сега трябва да продължа напред. Да гледам не назад, а напред. Да търся нови действия, нови успехи.

През новата година нека да тичаме напред към прицелната точка – Исус Христос. Очите, сърцето, умът, действията ни, нашият характер, целият ни живот през тази година нека бъдат насочени към един друг свят – нагоре, към вечния живот.

Небето е нашата награда. И затова през 2014 г. нашият девиз ще бъде: „Забравям задното и се простирам към предното. Впускам се към прицелната точка“ (Фил. 3:13-14).

Честита Нова година, мили сестри!

ЦМ

30. Ерихон

Превземането на Ерихон е чудо. По указания на Бога шест дни евреите обикалят града по два пъти заедно с Божия ковчег и свирят с тръбите си. На седмия ден обикалят града още седем пъти. Този път не само свещениците свирят с тръбите, но и целият народ гръмогласно вика. Тогава стената рухва и те превземат града.

Тази история е изключително популярна. Изразът „ерихонска тръба“ днес е станал нарицателен.

Като следват описанията в Библията, археолозите издирват къде се е намирал град Ерихон. Останките му са на север от съвременния Ерихон в онези на хълм, наречен *Тел-ес-Султан*.

Днешният Ерихон е арабски град. На територията на съвременен Израел има редица земи, които се обитават само от араби. Такава е позната-

та ни ивица Газа. Град Витлеем също е арабско владение. По тези места евреи почти не припават. Дори за екскурзианти достъпът е ограничен.

Между 1907 и 1909 г. започват първите разкопки на бележития хълм от развалини, където се е намирал древният Ерихон. През 1930 г. втора експедиция от археолози работи цели шест години. Откриват две успоредни крепостни стени около града. Разстоянието между тях е от три до четири метра. Външната стена широка от два до три метра, а на височина е между осем и десет метра. Основите ѝ са здрави. Вътрешната стена е по-нова и навсякъде е широка три метра и половина.

След прецизно изследване учените достигат до заключението, че външната стена е паднала през 1250–1200 г. пр. Хр. Пространството между двете стени е изпълнено с развалини. Ясно се виждат следи от пожар – почернели компактни грамади от тухли, пропукани камъни, овъглени дървени

БИБЛИЯТА Е ПРАВА И ДНЕС

конструкции и пепел. Къщите покрай стените са изгорени до основи. Покривите – срутени върху покъщнината. Тъкмо според Библията: „Градът и всичко в него изгориха с огън“ (Ис. Нав. 6:24).

При изследване на останките археолозите стигат до необичайно наблюдение. Външната стена е паднала навън, а вътрешната – навътре. Наблюденията им довеждат до заключението, че градът явно е бил разрушен от земетресение. Според геофизическите карти Ерихон е в земетръсна зона.

Показателно е как Бог поразява укрепления и превземаем град без никакво съдействие от страна на евреите. Те само изпълняват указанията на Бога с доверие – като обикалят, свирят с тръбите и викат гръмогласно.

Бог показва, че за Него няма невъзможни неща!

Ц

10. ДО СЕДЕМТЕ ЦЪРКВИ ОТ ОТКРОВЕНИЕ Църквата във Филадельфия

От Сардис пътувахме около 40 км до Филадельфия. Съвременното име на град Филадельфия е Ала Шехир. Филадельфия носи името на основателя си Атал Филадельф – пергамски цар. Думата *филадельф* значи „братска любов“. Днес е незначителен град с 12 000 души население. Около хиляда от тях са православни християни. Има няколко църкви и шест джамии.

От църквата, до която е писано писмото в Откровение, има запазени останки. Много малко е реставрирано. Работи се за възстановяване на останалото. Сред останките един пастир прочете Откровение 3:7-13:

До ангела на Филадельфийската църква пиши. Това казва Святият, Истинният, у Когото е Давидовият ключ.

Святият, Истинният е самият Бог. Именно Той говори. Давидовият ключ е символ на властта, която Христос има като Давидов син.

Отваря и никой няма да затваря, и затваря и никой няма да отваря.

Само Христос може да отвори небето за нас. Само Той може да ни въведе във вечността. „Няма друго име, дадено между хората, чрез което

можем да се спасим.“ Нито светиите, нито Богородица, нито църквата, нито пастирят, нито делата ни, а само Исус Христос, Който е пролял кръвта си за нас. Никой не може да Му попречи. Исус Христос е единственият Спасител. Затова нека внимаваме да не уповаваме на нещо друго.

Затваря и никой няма да отваря.

Исус казва за онези, които Той е спасил: „Никой не може да ги грабне от ръката Ми.“ Никой не може да ни отнеме спасението в Христос.

Зная твоите дела. Ето, поставих пред теб отворена врата.

Коя е тази отворена врата? На Ветил Яков вижда небето отворено и стълба до него. Той нарича това място Божий дом, небесна врата. „Отворена врата“ значи достъп за всеки човек до Бога. Всеки, който иска, може да премине през нея. Исус казва: „Аз съм вратата. През Мене, ако влезе някой, ще бъде спасен и ще влиза и ще излиза, и паша ще намира“ (Йоан 10:9).

Църквата във Филадельфия влиза през тази отворена врата, която единствена води до спасение. Сатана ни заблуждава и ни предлага други врати. Те обаче водят не при Бога, а в ада.

Имайки малко сила, пак си опазил Моето Слово и не си се отрещъл от името Ми.

Бог знае, че сме слаби. Той не иска от нас повече от онова, което имаме и можем. Той иска да използваме това, което ни е дал. То е достатъчно, за да устоим. Но Той е готов да ни даде много повече и чака да отидем при Него със своите немощи, слабости, маловерие. Ако искаме от Него, Той ще ни даде нужното. Единственото, което Бог иска от нас, е да Му позволяваме да ни ръководи във всичко.

Бог цени и малкото, което правим за Него. Затова поощрява и сарептската вдовица, и жената, която пуска две лепти. А с петте хляба и двете риби нахранва множеството.

Давам ти някои от ония, които наричат себе си юдеи, но не са, а лъжат. Ще ги накарам да дойдат и да се поклонят пред твоите крака и да познаят, че аз те възлюбих.

А кои са тези лъже-юдеи? Това са онези, които разпъват Исус.

Макар да сме слаби, Бог ни насърчава да не се страхуваме от служителите на Сатана, от силните на деня, от всички, които ни плашат. Нека уповаваме на Бога, защото Той ще отстрани всяка пречка и дори ще ги накара да се поклонят под нозете ни. Защо? „За да познаят, че аз те възлюбих.“ Тоест за Негова слава. За да познаят, че Бог обича своите си, че се грижи за тях и ги възнаграждава.

Понеже си опазил Моята заповед за търпение, и аз ще те опазя от часа на изпитанието, което ще дойде върху цялата вселена, за да изпита онези, които живеят на земята.

За верността ни Бог ще ни награди, като ни опази от изпитанията, които ще сполетят вселената. „Праведният се взема преди деня на злото“ (Ис. 57:1).

Вярвам, че всеки вярващ е изпитвал много пъти тази сигурност в Бога.

Цвете КУЛИЧЕВА

ЗОРНИЦА РЕДАКЦИОНЕН КОМИТЕТ

Издава фондация „Духовност и милосърдие“

Редактор-уредник п-р д-р Христо Куличев

Адрес на редакцията:

София, 1225, ул. „Богдан Моцев“ №2,

тел.: 02-8394-117

ISSN 0861-3826